

Димитър Иванов Иванов
ОУ "Антон Страшимиров" - Варна
6В клас

Област Варна
Община Варна
Град Варна

„Справедливостта има ли лице?“

Отговор на житейски въпрос

Това е истинска история, история с лице, моето лице. Детският ми отговор на един от многото житейски въпроси – има ли справедливост?

Хората казват, че справедливостта е сляпа. Но аз мисля, че тя трябва да има очи, за да вижда децата. Казвам се Димитър, на 13 години съм и миналото лято разбрах какво е да си мислиш, че поемаш последния си дъх заради електрически ток, течаш не на място, съвсем спокойно по стълб за улично осветление.

На 21.08.2025 г. ме удари ток на детска площадка! Тук във Варна, съвсем близко до блока, в който живея. Играейки с брат ми на гоненица, в желанието си да запазя равновесие, докоснах с ръката си долепени до площадката осветителен стълб и залепнах... Започнах да се треса целият, не можех да дишам. Опитах се да се отскубна, ритях, виках, но в същото време разбрах, че никакъв звук не излиза от устата ми. Не можех да говоря, мислех си, че всяко дишане ми е за последно ... И после, не знам след колко време, за мен цяла вечност, по незнайна причина, токът просто ме пусна... Помня ужаса в очите на майка ми, гледайки кървясалите ми очи, докато от мен се носела миризмата на изгоряла човешка плът.

Болница, хоспитализация, продължително проследяване на сърдечните показатели и щастлив край, както каза лекарката: "Изкарал си голям късмет, такива случаи ги четем по некролозите. Разминал си се, оживял си, просто още няколко секунди.."

Секунди, решаващи живота!

И каква е моята логика, макар и детска, седем месеца по-късно?

Вина има, виновен няма.. Реално разследване, което да потърси и причини и отговорност не е предприето. Не е предприето, защото по логиката на закона то не може да се предприеме, тъй като няма тежка телесна повреда! Жив съм, не съм успял да умра, че да се търси виновен! Но, нали не е нужно да умреш, че някой да си свърши работата?

Когато една община или една фирма „забравят“ да си свършат работата, това не е просто грешка, те не оставят един кабел оголен – те рискуват да оставят една майка без син. И не става въпрос само за мен, лично! Въпросът е за всички деца, които играят навън и имат право да се чувстват в безопасност. За правото на техните родители да вярват, че децата им ще се приберат живи къщи. Моят глас е техният глас, надеждата, че истината ще излезе наяве и че никое друго семейство няма да преживее този ад.

Справедливостта не обича тишината. Когато лежах в болницата, разбрах, че не мога просто да мълча. Искам да разкажа. Боли ме не само от удара, а от мисълта, че някой е минал покрай този стълб, видял е, че е опасен, и е подминал. Справедливостта има лице, само когато кажем истината високо. И за да се случи тази справедливост, всички ние, цялото общество, дори и децата трябва да отстояваме правата си, залегнали още в Търновската конституция. И когато някой не си върши работата, просто трябва да извикаме:“ Царят е гол, както в известната приказка. Дори там истината е казана от дете!

Справедливостта има лице и това е моето лице – на едно дете, което оцеля по чудо. Но тя има и друго лице – лицето на чистата съвест. Моля хората, които са отговорни за този инцидент, да ме погледнат в очите. Искам да видя в тях не извинения, а истинско признание. Справедливостта за мен ще бъде факт, когато видя, че небрежността е наказана.

Моят случай не е единствен. И няма да бъде последен, ако всички продължаваме да мълчим. Затова трябва да говорим. Да не се примиряваме. Да не си затваряме очите, защото такива инциденти напоследък се случват прекалено често. И все няма виновен. И ще продължат, докато хората, от които зависи това да спре не го променят. Тези хора сме ние и големите, и децата. Когато престанем да си извърщаме главата, в случаите, когато не ни засяга пряко, когато започнем да виждаме несправедливостите, които ни заобикалят и когато ги съобщаваме силно, ясно и категорично! Така ще дадем възможност на истината да покаже

своего лице, лицето на справедливостта, да защити едно българско дете, а чрез него и всички български деца, защото, ние, децата на България вече не сме толкова много!

Защото справедливостта има лице.

И това лице може да бъде лицето на всеки един от нас.

Вярвам!